

kast er den af de hidtil skitserede muligheder, der må formodes at ville volde mindst indgreb i det kommunale selvstyre.“

På grundlag af udvalgets udkast fremsatte justitsministeren i folketinget et lovforslag, der var overensstemmende med udkastet bortset fra nogle redaktionelle ændringer og fra tilføjelsen af en bestemmelse om, at den hidtil gældende lovs revisionsfrist skulle bortfalde.

Lovforslaget gennemførtes i folketinget med 2 ændringer, som der gøres rede for i det følgende.

Ved loven undergives den kommunale forvaltning delvis ombudsmandens kontrol. De begrænsninger, som skal gælde for hans kompetence vedrørende kommunerne, er navnlig følgende: for det første skal kompetencen kun omfatte de dele af kommunernes sagsområde, hvor der er hjemmel for, at de kommunale afgørelser kan påklages til en statslig administrativ myndighed; den selvstændige kommunalforvaltning i betydningen: den kommunalforvaltning, hvor kommunerne selv har den endelige administrative afgørelse, skal således fortsat holdes udenfor. For det andet skal den virksomhed, der udøves af den samlede kommunalbestyrelse, i det hele og således også med hensyn til afgørelser, der kan indbringes for en statsmyndighed, forblive uden for ombudsmandens kompetenceområde.

Ombudsmanden kan dog uden disse begrænsninger *af egen drift* tage sager op, for så vidt der er tale om krænkelse af væsentlige retlige interesser (i lovforslaget stod „retlige eller administrative interesser“, men dette ændredes i folketinget).

Når der bortses fra denne undtagelsesbestemmelse, kan ombudsmandens nye virksomhedsområde positivt angives som *kommunal forvaltning udøvet af andre kommunale myndigheder end den samlede kommunalbestyrelse — på områder, hvor de kommunale afgørelser kan påklages til en statsmyndighed*. I forbindelse hermed skal peges på den almindelige bestemmelse om ombudsmandens virksomhed, der gennemførtes ved en lovændring i 1959. Herefter kan klager over afgørelser, som kan ændres af højere administrativ myndighed, ikke indgives